

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Deželna vlada in notranjska volitev.

Vsaka vlada potrebuje kimovcev, kajti s temi se lažje vlada, nego z odločnimi zastopniki naroda. Ni čuda, da želi tudi kranjske deželne vlade predsednik v deželnem zboru imeti le take moše, kateri bi vse odobraval, kar bi vladina modrost izumila, da nas osreči, da nam pripelje mir v deželo, t. j. da potihnejo naše narodne zahteve, in da se odvrne vse, kar bi utegnilo vznemirjati rabločutne živce naših nemškutarjev. Kakor je nekdanj gospod državni poslanec — Winkler v državnem zboru prezirajoč narodna načela in želje svojih volilcev, služil nemško-liberalni vladi, tako zahteva zdaj od narodnih zastopnikov soglasno pokorščino, in ker je v deželnem zboru kranjskem še nekoliko elementov, kateri ne vidijo posebne narodne zasluge v tem, da vso skrb za blagor Slovencev na Kranjskem vladi prepuste, — popihati jih je treba iz deželne zbornice. Kadar bodo narodovi (ne narodni) zastopniki vsakemu vladnemu činu prikimali, kadar se bodo kranjski Slovenci tako obnašali, da se nodeden nemškutar ne bode pritožil, takrat bode mir in sreča v deželi. Deželni zbor brez najmanjše narodne opozicije, to je svrha deželni vladi. Malo je sicer bilo narodne opozicije v deželnem zboru, in še ta je bila pohlevna, da skoro pohlevnejša ne more biti, a še ta jim je preglavico delala, — torej: proč z njo! In prvi naj pade dr. Zarnik, kateri bi utegnil gosp. deželnemu predsedniku najbolj spanje motiti. Ako se vrže dr. Zarnik, potem se bodo že drugi nepokorni „radikalci“ (o da bi jih kaj imeli!) pometali. Zatorej je izdana parola: Dr. Zarnik mora pasti! Notranjci volite, kogar hočete, le dra. Zarnika ne.

Ta parola odmeva dan na dan iz vladinega slovenskega lista; po tej paroli so delali in delajo oni, kateri bi imeli volitve nepristransko voditi. Pod takim pritiskom Notranjci še nikdar neso volili, tacih volilnih manevrov dozdej še ne poznali, kakor so se zdaj godili, in vladine skrbi da pri volitvah ne zgreše prave poti, nikdar še ne tako občutili.

Pa pustimo to, saj je uspehu tacih manevrov na zadnje vender le pomanjkanje moštva in značaja krivo, in vprašajmo se le, čemu se je ravno zdaj ves vladni aparat navil in sprožil? S čim se je dr. Zarnik tako pregrešil, da mu se mora po vsakej ceni pot zaprečiti v deželni zbor?

Hotel je deželnega predsednika vreči, ker mu

ni hotel dovoliti znanih 600 gld. za pouk nemščine — tako se nam odgovarja. O tem, bi-li bil g. baron Winkler v istini pal ali ne, ko bi se mu teh 600 gl. ne bilo dovolilo, nečemo govoriti, ker mislimo, da ga ni v deželi resnega moša, kateri bi verjel, da je teh 600 gld. steber, kateri vlado v kranjski deželi po konci drži. Tudi s tem vprašanjem se nečemo baviti — ali bi kranjski Slovenci, ki so že toliko udarcev prenesli, mogli preboleti omenjeno eventualiteto ali ne, ko bi bil gospod deželni predsednik v svoji mehkočutnosti — katera v resnici za narod vnetemu možu nikakor ne pristoji — res zapustil knežji dvorec v Ljubljani, — izpregovoriti pa hočemo v očigled notranjske volitve še nekoliko besedij o stvari sami.

Komu je potreba nemškega jezika na ljudskih šolah? Odgovarja se nam: Trgovcem in onim, kateri hočejo ustopiti v srednje šole. — Dobro! Pozabili so nam pa oficijozni postreščeki povedati, od kdaj in pri katerem narodu so ljudske šole — trgovske šole? Trgovcu je pač treba družega znanja nego nemščine, in ako mu je nemščina potrebna, kdo je tako najiven, da po tolikih izkustvih še trdi, da se učenci ljudskih šol morajo naučiti toliko nemščine, da bi jo mogli praktično rabiti? In ako se nam navaja, da je na Notranjskem mnogo zavernih trgovcev, kateri tudi nemščino in laščino znajo, moramo poudarjati, da se niti jedne niti druge neso učili v naši ljudski šoli. Notranjski trgovci dajejo svoje otroke po dovršeni ljudski šoli v šole, kjer se je teh jezikov naučiti mogoče. — Pa naj bode vse resnično: nemški jezik naj bode v ljudski šoli zaradi trgovcev istinito potreben, in recimo še to, da se je mogoče v ljudski šoli nemščine naučiti, vpraša se še, je-li pravično, da dežela, da kmet plačuje pouk, kateri potrebujejo le pojedini. Mi bi tega vprašanja zavoljo 600 gld. ne stavili, ko bi naš kmet davke ložeje plačeval, in ko bi ne potrebovali sto rečij bolj, nego nemščine v ljudski šoli. Dokler za neobhodno potrebne stvari nemamo sredstev, ne smemo za malo potrebne ali nepotrebne nobenega krajcarja izdati. Snujmo in vzdržujmo si dobre slovenske ljudske učilnice, kakoršne ugajajo veliki večini našega naroda, našemu kmetu; posamni, katerim je treba nemščine, naj se je uče na svoje stroške. Kadar bomo imeli slovenske obrtne in trgovske šole, tedaj naj se bode tam poučevala nemščina ali laščina kot obligaten ali neobligaten predmet.

Ozreti nam se je še na ugovor, da je treba nemščine učencem, kateri hočejo obiskovati srednje šole. Nikjer na svetu ne zahteva se od učencev, kateri se v gimnazijo ali realko vsprejemajo znanje dveh jezikov, zahteva se le znanje učnega jezika. Dajte nam torej slovenske srednje šole, in nemščine za vsprejem na nje ne bo treba; k večjemu naj se zahteva, da znajo učenci nemški brati in pisati, kar se vsak učenec, ki je za srednje šole gođen, lahko v dveh mesecih nauči. Jezika samega naj se učenci še le na srednjih učiliščih začnejo učiti.

Stvar ima še drugo lice. Vedno smo se borili zoper urivanje nemščine v ljudske šole in spodbujali namere nemškega schulvereina. In zdaj naj bi kar na jedenkrat vse to pozabili in delovanje schulvereinovo na deželne stroške podpirali! O doslednost! Ni čuda, ako se nam svet smije. Kako nas bode spoštoval, ako doslednosti ne bomo poznali in sami sebe smešili?

In ker je dr. Zarnik v tem vprašanji veren ostal svoji preteklosti in nazorom narodnih poslancev s prešnjega dež. zbora, zato naj ne bode več naš poslanec, kajti taka možata doslednost tirala bi naš narod v pogubo. Tako vsaj beremo dan za dnevom v vladnem in „narodnem“ glasilu, kjer nekdanji garibaldijanec in sedanji privilegirani hujskač, zlorabi deželnega predsednika ime in slovenskega občinstva potrpežljivost.

Ako se hočemo ravnati po naukih besnega junaka v Kolodvorskih ulicah v Ljubljani, kateri vsacega na tla podere in raztrga, kdor mu na pot pride, — kateri v imenu miru in sprave boja željen pričakuje in išče, koga bi razmesaril, — ako hočemo poslušati g. Obrezo, kateri v svojem „programu“ resnobno trdi, da bi bedasto bilo voliti deželnega poslanca, kateri bi ne hodil po potu, o dmerjenem mu od deželne vlade, in ako hočemo verjeti dr. Sterbencu, klasičnemu predsedniku volilnega shoda v Postojni, kateri se ni nasmehnil trdeč, da nam je država dala, kar je našega, — kaj nam je potem sploh volitev in deželnega zastopstva treba? Čemu ta potrata? — Vlada naj skrbi za nas in srečni bomo.

Če smo pa še one misli, da je deželnemu poslancu najsvetejša dolžnost ozirati se na potrebe in želje naroda, in da ima deželni zastop vlado kontrolirati, ne pa le brezpogojno kimati, volili bomo 25. avgusta poslanca, kateri je dokazal, da se hoče do-

LISTEK.

Tri dni ob gorenjej Savinji.

(Spisal Josip Levičnik.)

XIV.

(Dalje.)

Jako ozek, ali jako zanimljiv je jarek, po katerem se cesta in Savinja vijeti proti Lučam navzdol. O cesti se tukaj govoriti ne more, kajti ista pelje zaradi velike tesnobe čestokrat prav po strugi Savinje, pot pa se na strani vije gori po brdu. Mnogokrat se skalovje obrežja tako blizu od vsake strani stisne, da se šumenje Savinje bliži kot votlo bobnenje in da je obrežje videti, kakor visok skalnat zid. Blizu v sredi pota mej Solčavo in Lučami zasuje se peš pot najedenkrat na levem bregu reke precej visoko v breg, se spusti v zelo ozko otlino mej strmo steno brega in k njej prislonjeno, velikanjsko skalo v tako imenovano „iglo.“ Predno pa smo jo v ubo igle zavili, obrnemo se na desno po

čisto neznatnem potu navzdol, kjer se tik reke skoro ravno pod iglo nahaja znameniti perijodični studenec.

Pod veliko, nekoliko naprej visečo pečino najdemo mokrotno, z mahovjem obraščeno kamenje; nismo dolgo čakali, ko najedenkrat iz premnogih lukenj in luknjic mej kamenjem in peskom toliko vode privre, da precej globoki kotel napolni in še čez v bližnjo strugo reke tako močno udari, da bi gnala lagotno par mlinskih kamenov. Pa samo jedno minuto traja ta močni pritok; hitro ko ta čas preteče, se tok mahoma ustavi, in še tista voda, ki je kotel polnila, vsahne nazaj v skrivnostno globočino, tako da postanejo tla, koder je ravno par trenutkov popred mogočen vrelec bil, skoro popolnoma suha. Pet minut potrebujejo čudne podzemeljske moči, da novo vodo zberejo in jo v novem, zopet jedno minuto trajajočem toku spustijo navzgor. Tako gre vedno naprej; voda prihaja in odtaka, človek pa se ne more načuditi skrivnostnim, tako natanko delujočim podzemeljskim močem.

Vrnivši se od te posebne naravne znamenitosti Solčave na glavni pot, stopimo kmalu v iglo, temno

in tako ozko razpoko, da so jo morali s kladivom in dletom na vsako stran razširiti, ker je baje ista jedenkrat nekim lastnikom precej obširnih teles ubod v Solčavo ubranila! Bolj veličastna je ta soteska videti, če se ogleduje od spodnje strani. Jarek je pod iglo tako ozek, da pelje vožna cesta precej časa po strugi, toraj po vodi; na vsakej strani struge pa so bregovine videti popolnoma navpične, le na levi, (levem bregu) vidi se podolgovata razpoka, h katerej se v drznih ovinkih spenja peš-pot navzgor; v globokejši svoji strugi pa tu buči Savinja, da je njeno šumenje slišati kakor daljno gromenje.

Pri „igli“ smo zadnjokrat strmeli nad čudovitimi podobami skalovja, ker dalje naprej pot ni več tako težaven niti svet tako skalnato-planinskega značaja.

Bilo je ravno poludne in ljudje so se gnetli iz cerkve, ko smo prišli nazaj v Luče. Hitro smo se dalje odpravili, ker v Lučah krčme ob nedeljah neso rade prazne in sicer smo sklenili, kreniti jo čez „Rogat“ v Gornjigrad, da bi si ogledali najznamenitejše selo v „Zadretji“, staroslavni Gornjigrad.

(Konec prib.)

sledno držati stare narodne zastave, pod katero smo si priborili to malo, kar imamo.

S tem da smo vneti za neodvisnega poslanca, da si želimo odločno in strogo narodnega zastopnika, še nikakor ne izrekamo, da mora naš poslanec deželni vladi ali njenemu predsedniku na vsak način nasprotovati; nasprotno naša želja je, da naš poslanec vlado v vseh nakanah in predlogih podpira, kateri naših narodnih načel v obraz ne bijejo, in narodu našemu resnično korist obetajo. Naša opozicija deželni vladi ni načelna; vladinim nakanam nasprotujemo le tam, kjer vidimo nevarnost za svojo narodnost, ali žaljenje iste. Sicer pa smo in bomo deželni vladi in posebno g. predsedniku njenemu hvaležni za vse pridobitve našemu narodu, bile te kakeršne koli, in bomo tudi v prihodnje radi vse njegove zasluge hvaležno priznavali, — ali g. deželni predsednik mora se privaditi, poslušati tudi glas poslancev in narodnih glasil, če tudi se ne strinjajo v vsem z njimi.

Konečno nam je vrašati centralni volilni odbor, s kako pravo volilcem g. Obrezo ponuja in priporočuje? Oficijalni volilni shod v Postojini, na kateri se centralni odbor naslanja, imel je pač čudno lice, in mnogo bi se dalo govoriti o njem, kar bi ne bilo ravno na čast glavnim trobentačem vladine kandidature, a v kratko poudarjamo le to, da po soglasnih poročilih ni bilo konstatirano, koliko glasov je bilo za Obrezo, koliko za dra. Zarnika, in koliko volilcev se je glasovanja zdržalo. To je tudi faktum, da g. Obreza, (kakor tudi dr. Zarnik) ne ni dobil potrebne polovice glasov zborujočih volilcev, da bi se mogel kandidatom proglasiti. Centralni volilni odbor postopa torej nekorektno, postavljač g. Obrezo za kandidata, ne glede na to, da je s to kandidaturo zapustil strogo narodna tla ter stopil v službo vladine stranke. Imenovani odbor postal bi bil najkorektnije, ako bi se v to volitev ne bi bil mešal.

Volitev za mesta in trge v Celji itd.

Kakor sem že telegrafično poročal, je naš kandidat profesor Žolgar s 291 glasovi propal proti dru. Nekermanu s 410 glasovi. Nasprotni kandidat ima torej 119 glasov več. Mej temi je 92 cesarskih uradnikov, ki so se vsi udeležili in volili fakcijskega kandidata. Naših je mnogo izostalo iz strahu pred strastnim preganjanjem liberalnih mogočnejšev, tako so trije učitelji Celjske okolice izostali in več narodnih uradnikov, dočim so vsi drugi ostentativno vladi nasprotnega kandidata volili. Prvi uradnik, ki je volil, bil je namestni svetovalec okrajni glavar Haas. Ko je oddal svoj glas za fakcijskega kandidata, zakričali so mu liberalci živahni „bravo!“, in za njim so potem vsi uradniki drug za drugim volili. Parolo je izdal torej c. kr. okrajni glavar. Heinricher je se ve da tudi volil in za njim vsi kancelisti in avskultantje, cela davkarija, ves poštni urad in vsi železniški uradniki.

Če Heinricher-Waserja ni, odračunimo teh 92 uradnikov, ne da bi za nas volili, le da izostanejo, preostaja še nasprotniku 27 glasov, mej temi je pa kakih 30 poštinih in železniških uradnikov in Celjskih učiteljev, že po tem takem bi imeli mi večino. Dr. Nekerman je torej poslanec Celjskih uradnikov.

Uradi so vsi bili izpraznjeni, da ne bi bil dobil za drag denar nobenega kancelista Heinricherjevega. Davkarija se je namestovala, drug za drugega in tudi poštini in železniški uradniki so svoje službe menjavali.

Se ve da, če okrajni glavar dá parolo in za njim Heinricher, no, zakaj ne bi li njima podložni tudi imeli fakcijskega prepričanja.

Rešili so cesarski uradniki fakcijskega kandidata.

Zanimljivo je to, da smo se prvič v tej skupini poskušali, a že dobili častno manjšino, ki bode dala Nekermanu dovolj premišljevanj.

Izid je naslednji:

1. Gornjigrad . . .	za Žolgarja	56,	za Nekermana	—
2. Ljubno . . .	„	43,	„	—
3. Mozirje . . .	„	39,	„	—
4. Žaveč . . .	„	34,	„	4
5. Vojnik . . .	„	19,	„	16
6. Laški trg . . .	„	7,	„	37
7. Sevnica . . .	„	52,	„	13
8. Brežice . . .	„	12,	„	72
9. Celje . . .	„	29,	„	268
Vkup . . .	za Žolgarja	291,	za Nekermana	410

Iz tega se razvidi, da v treh trgih ni fakcijski kandidat niti jednega glasu dobil, v dveh

trgih samo 17 proti 86 in v jednem (Vojnik) ima naš kandidat večino, torej imamo mi 6 volilnih krajev za-se, fakcijski le 3. Če bi pa bil pravičen volilen red, tako, da bi vsi trgi volili v tej skupini, Št. Jurij, Šmarje, Vransko, Konjice itd., bila bi naša večina velika. Smemo toraj fakcijskim klicati: „memento mori“.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 22. avgusta.

Ministerstvo notranjih zadev je prepovedalo hrvatskemu listu „Sloboda“ prihod po pošti v cislatavske dežele. „Sloboda“ je organ hrvatske opozicije in naša vlada se baje boji, da ne bi slišali pri nas, kako odločno hrvatski domoljubi branijo pravice svojega naroda.

Pri včerajšnjih volitvah v štirski deželni zbor izvoljeni so sami liberalci, kolikor je nam dosedaj znano. Iz več zgornješirskih mest pa še nemamo poročil. A toliko smemo za gotovo sklepati iz izida do sedaj znanih volitev, da se narodna ideja more z mnogo boljšim uspehom ustavljati židovskemu liberalizmu, nego pa konservativizmu. Naša slovenska kandidata dobila sta jako znameniti manjšini, nemški konservativni kandidati so pa povsed dobili le malo število glasov. O kakem napredku konservativizma na nemškem štirskem se niti govoriti ne more.

Gallški deželni maršal je povabil deželne poslance k prvi seji deželnega zbora, ki bode dne 2. septembra. Na dnevnem redu je poročilo deželnega odbora, tikajoče se jamstva dežele za posojenih 300.000 gld., katere posodi država za nakup semen za setev. Na dalje je na dnevnem redu prve seje tudi odsekovo poročilo o delovanju deželnega odbora, katero se v lanskem zasedanju ni bilo rešilo in odsekovo poročilo o pregledu zakona, ki se tiče razpisa cerkvenih stavb.

Več bosenskih in hercegovskih begunov vrnilo se je nedavno v svojo domovino iz Črnogore. To so največ mladi ljudje, ki so se hoteli odtegniti vojaškemu naboru. Sedaj so se pa iz poročil, ki so jih dobili iz svoje domovine, preverili, da pod avstrijsko vlado tudi vojaška služba ni tako huda kakor so mislili.

Vnanje države.

Srbska narodna liberalna stranka imela bode konci septembra v Belemgradu shod, katerega se bodo udeležili najveljavnejši možje te stranke iz cele dežele. Ta stranka se začneja zopet gibati in s prvim septembrom začne izdajati nov političen list „Ustavnost“. Ves pritisk srbske vlade ni mogel zadušiti narodnih in svobodomiselnih idej, ki sedaj zopet prihajajo na dan.

Ruska vlada ne bode sama zidala sibirskih železnice, ampak v zvezi z raznimi privatnimi podjetniki in železniškimi društvi. Na ta način bode lažje dobiti razmerno velikih svot denarja, ki so potrebne za to velikansko podjetje.

Francoski list „Temps“ misli, da ne bode treba vojske s Kitajcem v pravem pomenu besede. Kitajci se bodo tako še premislili in izveli določbe Tientsinske mirovne pogodbe. Sedanje težave izvirajo bolj iz notranje, kakor vnanje kitajske politike. Starokitajska ali Evropskem sovražna stranka premagala je Li-Hung-Čenga, kateri je prej vodil kitajsko vlado. Ta stranka pa vidi v Tientsinske pogodbi ponižanje Kitaja. Francija pa zamore s svojim pomorstvom na več mestih napraviti velike škode Kitajcem. S tem bode pa lahko dosegla, da se bode notranja kitajska politika spremenila in prišli zopet prejšnji vladni vodje na krmilo. Potem jej pa ne bode več težko sporazumeti se z veliko vzhodnoazijsko državo. — Vedno se bolj spoznava, kako velike vrednosti bode za Francoze Tonking. Ta dežela je zelo rodovitna, tam raste skoro vsi pridelki sosednega Kitaja in vzhodnje Indije, zraven tega pa ima mnogo bolj zdravo podnebje, kakor angleške indijske kolonije. Posebne važnosti za Francoze je pridelovanje svile, ker ravno na Francoskem se najbolj pečajo z izdelovanjem svilene blaga. V kratkem utegne ta novopridobljena dežela postati vir bogastva Francozom.

Turški vladni krogi premišlujejo, kako postopati v egiptovski politiki. Nekateri priporočajo, da bi Turki podpirali Anglijo, drugi pa mislijo, da bi bilo bolje za nekaj časa to vprašanje pustiti v nemar in mirno počakati, kako se stvari razvijo. Večina ministrov je poslednjega mnenja, manjšina pa za sporazumljenje z Angleži v tej zadevi. Sultan se pa še ni nič odločil. Sicer naj pa Turki delajo sklepe, kakoršne hočejo, Egipt se vedno bolj oddaljuje od Turčije, in prej ali slej prišel bode čas, da se ta dežela odloči od otomanskega cesarstva, naj že postane samostojna, ali jo pa prisvoji kaka država. Sila turške države polagoma gine, njeno ozemlje se manjša in nikdo jej več ne more pomagati. Prej ali slej prišel bode propad te nekdanje tako mogočne države. To vedo tudi evropski državniiki, samo v tem neso jedini, kaj naj stopi na njeno mesto. Ravno to nasprotje mej diplomati še vzdržuje že trohljivo cesarstvo, in ravno to je vzrok, da je Egipt še pod vrhovno sultanovo oblastjo. Vlasti

namreč neso jedine, čigava najbi bila potem Nilova dolina.

Na **Angleškem** se sedaj ob parlamentarnih potitnicah začneja prava agitacija za volilno reformo. Vse prebivalstvo, pa tudi obe stranki sti prepričani, da bode treba razširiti tudi po deželi volilno pravico. Samo v tem so si nasprotnega mnenja, kdaj naj se uvede ta volilna reforma. Liberalci jo hočejo še pred bodočimi volitvami, konservativci pa po volitvah v parlament. Večina prebivalstva je, kakor se sedaj kaže, z liberalci jedne misli. Ali ravno agitacija za volilno reformo je vzbudila neko drugo težavo, namreč agitacijo za reformo zgornje zbornice. O tej stvari so pa v liberalnem taboru različna mnenja. Nekateri so za reformo, drugi za odpravo, drugi zopet zoper vsako reformo zgornje zbornice. In ta zadeva more zasejati mej liberalce razpor, ki jim utegne škodovati. Pri tej priložnosti so radikalci domislili se nekega zakona z 1649, s katerim se je takrat za republike bila odpravila zbornica lordov, in radi bi, da bi se tudi sedaj kaj takega sklenilo.

Angleško ekspedicijo, ki je namenjena v **Sudan**, zadržuje padanje Nila. Parniki pri majhnej vodi ne morejo čez Nilove pragove. Angleški vojaški krogi že premišlujejo, da bi vojne sile prestavili v Suakim in od tam začeli prodirati proti Chartumu, ako Nil ne začne skoro naraščati.

Dopisi.

Z Notranjskega 18. avgusta. [Izv. dop.]

Včeraj imeli smo shod volilnih mož v Postojini, kjer bi se bilo imelo odločiti, koga da se bode volilo v deželni zbor. Tako se je sicer govorilo ter pisarilo. Ali to je bil le pesek v oči, kajti za trdno je bilo že prej dogovorjeno, da gosp. Obrezo proglasé za jedino pravega kandidata, kakeršnega želi vlada. Javna tajnost je, da na neki migljaj je ta gospod dal besedo, da bode on kandidoval, ter da je pripravljen, kar sam v svojem poročilu naglašá, ako bode izvoljen, mirno hoditi po potu, ki mu ga odkaže vlada.

Na prvi mah, ko smo to čuli, nam ni šlo v glavo, da bi vse to res bilo. Pozabili nismo še vsega, kar smo v prošlosti čuli iz ust tega gospoda. Dobro se spominjamo, kako navdušen je bil lansko leto za g. dr. Zarnika; kako ga je v potu svojega obraza vsestransko priporočal, in zdaj da bi proti njemu celo kandidoval! Kaka doslednost! Iz ust ravno tega gospoda čuli smo tudi, da on te kandidature nikakor ne vsprejme, kar bi tudi prav bilo, ker je preobložen s posli, koji mu branijo sedeti v deželnozborski dvorani. Vsaj zanj je že to velika žrtev, da je državni poslanec.

Nam priprostim ljudem se to zdi sicer malenkost in nikakor ne bi verjeli, da stane toliko truda govoriti z državnozborskega govorniškega odra. Ali da je tako, to so nam povedali zanesljivi možje, ki so se državnozborskih sej udeleževali. No, pa vsaj je to že dovolj hudo, ako se molče sedeti ter ustajati mora.

Iz teh poslednjih razlogov se nismo drznili g. Obrezi ponujati kandidature, po katerej je pa vendar le hrepenel. Pa to hrepenenje izvira le iz — rodoljubja?! — ne pa, kakor se drznejo nekateri trditi, iz necega družega namena.

Jako žal nam je bilo, da se gosp. Obreza ni mogel sam osobno tega shoda udeležiti, pa kaj se hoče, bolezen (?) nikoli ne počiva in ravno ta je pri tem gospodu jako nadležna. Skoro vselej ga ovira, kadar bi imel pokazati nam svoje rodoljubje ter v gladki slovenščini (?) z govorniško nadarjenostjo povedati, kako da on neumorno skrbi in dela za nas uboge Notranjce. Nekateri so že naprej trdili, da gosp. Obreze ne bode k shodu, ker bode bolan, a prišli da bodo mestu njega drugi, ki ga bodo priporočali ter za pravega kandidata proglasili. Onim, ki so to prorokovali, smo se smijali, češ: to so krivi proroki. Naposled so pa vendar prav imeli, njih prorokovanje se je uresničilo. Ti proroki so pa tudi trdili, da so tudi nagovor, kojega je predsednik čital, drugi kovači skovali. To smo brez oporekanja radi verjeli; vsaj bolnik, tako smo si mislili, ki se ne more shoda udeležiti, tudi tako dolgih pisem pisati ne more. To bi bilo le tedaj mogoče, ko bi g. Obreza naprej vedel za svojo bolezen ter da bi bil to pred boleznijo spisal.

Iz Postojine 21. avgusta. [Izv. dop.] Odkar izhaja najnovejši slovenski dnevnik, se je pooblastila v našem trgu nekaterih ljudij — sicer jih nemara lahko naštejemo na prstih jedne same roke — nekaka zaslepljenost, ki je zamorila pri njih vsako plemenito in vzvišeno čut, ki je zamorila pri njih celó narodno zavest.

Kdo bi bil pričakoval iz Postojine takšnega dopisa, kakor smo ga brali v 191. št. „Slovenca“?

Dopisnik — ki je še le pred kratkim menda postal polnoleten, ki nema najmanjših izkušenj v vsakdanjem življenju — se je drznil prav po dijaško opsovati celo obitelj v Postojini — on pravi L. (ker pomeni Lavrenčič), obitelj, od katere je obče znano, da je stala zmiraj in da mora stati kakor skula za svete nam naroda pravice.

Ta dopisnik pač ne vé, kaj je dostojnost, kaj je poštenje, ker občešpoštovano obitelj osebno napada. Če se ne motimo, je to ravno isti gospodič, ki je pred nekimi dnevi, ko je pobiral podpise pod ono Logaško „izjavo“ Šukljejevih privržencev, prišel tudi k dvema narodnjakoma — ker tudi nemškutarske podpise je po Postojini beračil in priberal — in ki je pod svojo častno besedo obljubil, da bode poslal ono izjavo in podpise gospodu Obrezi s pridržkom, da se podpisani gospodje ne strinjajo z zadnjim odstavkom one zloglasne „izjave“. Omenjena dva narodnjaka — se vé — one „izjave“ nesto hotela podpisati ter sta poslala nabiralca od sebe. On pa svoje „častne besede“ — se tudi vé — ni držal, marveč so se razglasila imena oslepljenih podpisovalcev brez vsega pridržka v — žalibože — vladinem glasilu.

Sedaj pa ta golobradi gospodič z zastavljeno pa prelomljeno besedo psuje narodno obitelj L. in ne vé, da ima vsak ud te obitelji več vere v srci, kakor se je on kedaj domišljeval v svoji zaslepljenosti.

Kar se tiče pa onega zborovanja dne 17. t. m. v Postojini, o katerem se je nekdo izrazil, da je bilo tako, kakor da bi se bil imel papež voliti, moramo na vso moč in odločno protestovati zoper naltolcevanje, da bi bil kdo hotel mir kaliti mej zborovanjem. Poznaté li ono basen o jagujetu in volku, ki sta ob enem iz nekega potoka vodo pila, prvi zdolaj, drugi zgoraj? Kdo je mogel zabraniti komu ustov v g. Vičiča javno gostilno?

Poskušal je to glasovati dr. Sterbenc in pa nekdanji največji sovražnik našega gospoda deželnega predsednika, ki je obplazil vse Goriško gorovje, ko je agitoval zoper gospoda barona Winklerja — notar Gruntar, pa dobila sta jih oba — dohtar in notar — dovolj pod nos.

Ali Logaška gospôda in pa gospoda od „fare“ e tutti quanti ne vedó, da je njih sedanji malik Šuklje največji sovražnik duhovščine? Mari ne vedó, da deželnej vladi s svojim nerazumljivim početjem samo škodujejo? Ali ne vedó, da gospoda deželnega predsednika v jednomer diskreditujejo? Mari ne vedó, da se slovensko ljudstvo po takem neumevnem in neumnem postopanju ne bode dalo za nos voditi? Mari ne vedó, da je gospod dr. V. Zarnik, zoper katerega napenjajo vse svoje sile in zaradi katerega psujejo osebno narodne obitelji, da je gospod dr. V. Zarnik vzbudil tisoče in tisoče slovenskega ljudstva v vseh slovenskih pokrajinah, v čemer se mu g. A. Obreza še primerjati ne more? Ali ne vedó, da gre svet v prosveti od dne do dne naprej? Mari ne vedó, da se bode nezaslišano delovanje njihovega malika — Šukljeja — kmalu obče obsojalo, kakor se obsoja že sedaj od njegovih privržencev? Mari ne vedó, da igrajo z narodom nevarno igro, od katere se obrača z žalostjo vsako pošteno slovensko srce? Je-li to krščanska ljubezen? Za sedaj toliko, prihodnjic, če bo treba, več.

Iz Pulja 15. avgusta. [Izv. dop.] (Puljska premišljevanja.) Bila je krasna poletna noč. Tisočero zvezdic je migljalo na kakor ribje oko jasnem nebu.

Mesec — ta zvesti nemi svedok toliko in toliko priseg — zveste ljubezni in potrpežljiv poslušatelj koprnečih vzdihov nesrečnih, človeških src — plaval je po neskončnem prostoru, ter sanjavo gledal na nas bore zemljane. Bila je noč, kakeršna je le na jugu mogoča, noč, katera z vso silo izvabi človeka na plano.

Onega večera, o katerem mi je govoriti, se tudi jaz nesem mogel odtegniti tej sili. Sprehajaje se po Puljskej „rivi“ — našem šetališču — mislil sem in mislil o — naših žalostnih razmerah. Globlje ko sem se zamislil, tem otožneje sem postajal. Krčilo se mi je rodoljubno srce, iz prs se mi je izvil bolesten vzdih: Ubogi, zlati, nad vse ljubljani narod slovenski, kaj si vender zakrivil, da si tako nesrečen?!

Narod slovenski — čreda brez pastirja. Jih je sicer mnogo, ki bi radi zvonec nosili, a kaj pomaga v čredi največji kozel s še tako velikim zvoncem, če pastirja ni. In ni ga pastirja, kateri bi znal s

svojo avtoriteto takoj zabraniti vsak nedovoljen stransk skok bodi-si katerega koli v varstvo mu izročnega razposajenca. Zato pa vsak še tako bore kozliček v areni našega javnega življenja svobodno kozolce preobrača.

Žalostno, tem žalostnejši, ker je malo upanja, da bi bilo kmalu bolje. Ni dosta, da nas slobni protivniki hočejo oropati najdragocenejšega zaklada, narodnosti naše, tudi lastni sinovi v svoji zaslepljenosti, imajoč pred očmi le momentanno korist, pomagajo narodni grob kopati. Nesrečni grobokopi!

Kletev mi ni v navadi, ali tu se nesem mogel vzdržati, da ne bi vskliknil: Proketo oportunisto! Ko sta tako srd in jeza prešinjala mi dušo, položil mi nekdo rahlo roko na ramo — bil je iskren prijatelj moj, poštena slovenska duša. Spoznal je takoj, da nesem „židane volje“. „Kaj ti je vendar, da se tako kisko držiš?“ Povem mu misli, katere so mi ravnokar brodile po glavi in vnel se je mej nama živahen razgovor. In tu je bilo prvokrat, kar se pozna, da mi je nasprotoval. Da so sedaj razmere na Slovenskem, posebno pa na Kranjskem, jako žalostne je priznaval in izrekel sodbo o nekaterih osebah s tako trpkimi izrazi, da se jih ne upam ponavljati, ker bi jih črtali ali Vi — če ne pa državni pravdnik.

Glede bodočnosti pa mi ni mogel pritrčiti.

„Tebe vznemirjajo“, mi je rekel, „razni krivi preroki, ki sedaj delajo toliko hrupa pri nas in ki si hočejo z vso silo usurpirati vodstvo. Ne boj se jih! Jaz trdno računam na zdravi razum naroda našega. Narod bode izvršil sam eksekucijo s temi brezvestnimi šarlatani, ter jih pahnil tja, od koder so se dvignili in kjer bi bili imeli vedno ostati — v nič. Nam ni treba družega, nego buditi narodno zavest — narodno zaveden narod pa se nema bati propada. Jedino, kar te prosim, ne udajaj se nikdar pesimističnim mislim; jeden pesimist podere več, kakor pet odločnih sezida.“

In pomiril sem se tudi jaz, uvidevši, da je v besedah prijatelja mnogo resnice. Če je pa narod slovenski že sedaj pripravljen izreči strogo, a pravično sodbo, pokazala bode — volitev na Notranjskem.

Iz Gorice 19. avgusta. [Izv. dop.] Preteklo nedeljo priredilo je bralno društvo v Gradišči ob 5 1/2 uri popoldne veselico s petjem, godbo in tombolo, pri kateri so bili razun pesnika S. Gregorčiča, dra. Gregorčiča, prof. bogoslovja v Gorici, prof. Rutarja iz Spljeta, skladatelja Hribarja navzočni še mnogi drugi narodnjaki iz okolice. Pri tej priliki izročila sta Mozirska dijak Blaž in Konečnik pesniku Gregorčiču lepi album in prvi ga je nagovoril tako: Blagovolite od Mozirskih dijakov, katere midva zastopava, o priliki Vaše štiridesetletnice vsprejeti ta album kot skromen dokaz izrednega, visocega spoštovanja, gorke, iskrene ljubezni, katero gojimo do Vas. Blagovolite dalje vsprejeti najpresrečnejše pozdrave naših nenavzočnih bratov, celega Mozirskega trga, čegar želja se strinja z našo, da bi še mnoga leta delovali v Vašo in slovenskega naroda čast in slavo. Bog živi slavnega našega pesnika!

Po navdušenih živio-klicih prisotnega občinstva zahvalil se je slavljeni pesnik v izbornem govoru in izrekel mej drugim prepričanje, da smo vsi dijaki navdušeni za njegove ideale, da bomo istim vedno zvesti ostali in bode album napolnil s slikami odličnih narodnjakov, mej katerimi upa čez nekoliko let nahajati tudi one nadobudnih darovateljev. Po tem govoru zasvira godba cesarsko himno, ko je bila ta končana so pa pevci zapeli „Jadransko morje“. Do mraka trajala je veselica, vrstilo se je ubrano petje (pod vodstvom g. Beléta in abiturijenta Pahorja), navdušeni govori in godba in vsem navzočnim bilo je videti, kako priljubljen je g. Gregorčič, kako so bili veseli te poklonitve Mozirskih dijakov. — Drugi dan nadaljevala se je zabava v Prvačini, kjer se je posebno odlikovalo petje tamošnjega pevskega društva pod vodstvom g. Orla in kjer treba omeniti g. Gregorčiča izvrstnih napitnic na navzočnega g. Zorna, očeta knezoškofovega in na pevce, slednja v vezanej besedi. Nepozabna ostaneta nam ta dneva v spominu in srečne se štejemo, da smo imeli čast ljubljene pesnika osebno spoznati in da nas je tako izredno prijazno in gostoljubno vsprejel.

Domače stvari.

— (Brezplačno) tiskajo se inserati v Kolodvorskih ulicah, „sport“, kakeršnega si more privoščiti samo najnovejši dnevnik.

— (Duhovne vaje,) ki so se vršile skozi več dni v Alojzijevisči in katerih se je udeležilo jako mnogo duhovnikov, so se danes dopoldne končale.

— (97. peš-polk kralj Milan) z godbo in 19. lovski batalijon prispela sta danes dopoldne v Ljubljano in bila nastanjena večinoma v vaseh v okolici Ljubljanske. V ponedeljek zjutraj odideta, kakor tudi vsi drugi vojaki Ljubljanske posadke, potem deželni brambovci iz Ljubljane in Rudolfovega in rezervisti domačega pešpolka, ki so danes dospeli v Ljubljano iz vseh krajev dežele k velikim vojaškim manevrom na Gorenjsko, kateri se prične 26. t. m. in trajajo do 6. septembra.

— (V zadevi zaprtih anarhistov) se nam poroča, da končna obravnava ne bode v Ljubljani, ampak da se namerava vso to pravdo spraviti pred Celjske porotnike. Mi to poročamo, kakor smo čuli, dasi se nam ta vest ne zdi popolnem gotova.

— (Kranjsko obrtno društvo.) vabi na izredni občni zbor, ki bode v soboto dne 23. avgusta zvečer ob 8. uri v društveni sobi gostilne g. Štruklja v Kolodvorskih ulicah. Dnevni red: 1. Posvetovanje o programu III. občnega obrtniškega shoda na Dunaji. 2. Sklepanje o eventualni udeležbi društva pri omenjenem shodu.

— (Odbor dijaške veselice v Sevnici) poslal nam je račun o dohodkih in stroških. Vseh dohodkov je bilo: 145 gld. 87 kr. (od dijakov samih 59 gld. 17 kr.) Stroškov za godbo iz Zagreba in dekoracijo pa 99 gld. 48 kr. Od čistega dohodka v znesku 46 gld. 39 kr. se je polovica 23 gld. 19 1/2 kr. poslala „Narodnemu domu“, druga polovica pa „Miru“.

— (Znani časopis „Die Gartenlaube“) prinesel je v svojem osmem letošnjem zvezku sestavek, precej obsežen z nadpisom „Verlorenes deutsches Land“. Katera je ta izgubljena nemška dežela? Katera neki, ako ne naša Kranjska dežela? Slovenci so predvčerajnim vanjo planili, pobili 96% Ur-Teutonov do večne smrti, potem so vsa ur-teutonska krajevna imena zamenjali s slovenskimi imeni in za spomin na starogermansko slavo in gospodstvo v deželi pustili so le še 4% pravih Nemcev, ki pa sedaj ječijo v slovenski sužnosti in bi radi kam odšli, a jih novi slovenski gospodar ne pusti čez mejo, ker se boji, da bi potem ne prišel sam ob vso svojo kulturo! Joj, joj, „wohin sind die Zeiten, da deutsche Rede, deutsches Lied, deutsche Sage bis tief hinein — — —“, tako jame brenkati nemški Jeremija na svojo žalostno harfo pod otožno brezo sedeč, a potem postane čedalje bolj dovtipov poln, tri obširne strani najslajšega smehu ti vzbuja, ti se krohotaš in krohotaš in na konci te že vse boli, ko ti pride „crème de la crème“: „Wir haben dort, ehe wir es auch nur ahnten, eine Reihe von Schlachten verloren, und bald, wenn nicht ein totaler Umschwung erfolgt (na pr. če se že letos ne da 10.000 gld. iz deželnega zaklada za nemški — neobligatni seveda — pouk) hat das Deutschthum jedes moralische Anrecht auf das alte deutsche Reichsland Krain eingebüsst, und die tausendjährige deutsche Geschichte des Landes wird zur Sage geworden sein!“ Profesor Šuklje, hitro, urno! Če se nam nabere kaj dobre volje, utegnemo o rečenem spisu v „Gartenlaube“ še katero izpregovoriti; resnobi bi se zamerili, če bi le jedno besedo, in nekoliko resne kritike o njem izrekli.

— (Gosp. dr. Anton Suhač) imenovan je župnikom pri sv. Ani v Slov. goricah.

— (Zaradi kolere.) Vožnja za ljudi mej Trstom in Benetkami, mej Zadrom in Jakinom je ustavljena, ker je za vse, kar prihaja iz Italije, ukazana 10dnevna quarantaina.

— (Babji boj) v poslopji stare hranilnice, o katerem smo poročali v 188. št. prouzročila je Liza Wiesler, in nihče družih ondu stanujočih strank.

— (Delavsko podporno društvo v Trstu) pod pokroviteljstvom Nj. Vis. ces. Rudolfa bode v nedeljo, 24. t. m. slovesno obhajalo rojstni dan svojega pokrovitelja, cesarjeviča Rudolfa, ob enem pa tudi obletnico blagoslovljenja društvene zastave in sicer zjutraj s cerkveno slavnostjo, zvečer pa z veliko besedo v dvorani in na vrtu „Zelenega Hriba“. K cerkveni slavnosti pojdejo vsi družabniki z godbo na čelu in z zastavo po mestu v cerkev sv. Antona novega, kjer se točno ob 10 uri začne slovesna sv. maša, pri kateri poje društveni pevski zbor Nedvedovo mašo: „Slava Stvarnika“. Spored

„Besede“ obsega 14. točk, zgolj srečno izbrane skladbe.

— (Iz Trsta) se nam poroča: Že od nedelje se vidijo velikanski, raznobojni slovenski plakati, ki vabijo člane delavskega podpornega društva na 24. dan t. m. k maši in veselici. Ta dan bomo zopet videli vibrati našo trobojnico po mestnih ulicah, nam vsem v veliko veselje. Pri ugodnem vremenu nadejati se je veliko občinstva, a dovoljena mi bodi opomnica, da se mi ustopenina zdi — previsoka.

— (Vabilo) k prvemu občnemu zboru, katerega priredi Tolminsko učiteljsko društvo v Kobaridu v ponedeljek dne 25. avgusta 1884 s sledečim dnevnim redom: I. Ob 9. uri slovesna sv. maša. II. Po maši zborovanje (v smislu pravil) v šolske sobi: a) Nagovor predsednika osnovalnega odbora. b) Tajnikovo poročilo o dosedanjem delovanju — in pregledanje pravil. c) Volitev 7 odbornikov. d) Ustanovitev odbora. e) Določitev kraja in časa prihodnjega občnega zbora. f) Posamezni nasveti. III. Po zborovanju skupni obed. IV. Točno ob 7 1/2 uri zvečer javna veselica pri „Žganu“ s sledečim sporedom: 1. Petje: „Zvezna“. — Moški zbor. A. Nedved. 2. Govor. 3. Petje: „Kaj boš roko dejal!“ Mešan zbor. H. Volarič. 4. Šaljivi dvogovor: „Cilinder in klobuček.“ 5. Petje: „Domovini“. Dvospev in moški zbor. Dr. B. Ipavec. 6. Igra: „Blaznica v prvem nadstropju“. 7. Petje: „Ustaj“. Mešan zbor. F. S. Vilhar. Po veselici prosta zabava s petjem. Ustopenina k veselici 20 novcev. K obilnej udeležbi veselice vabi osnovalni odbor.

— (Pravo cigansko življenje.) Cigan Alojzij Mayer, ki sedi sedaj na Žabjaku, bode se imel pred prihodnjo poroto zagovarjati zaradi cele vrste zločinov. 28. junija 1879. sprl se je v Cerkljah z drugimi cigani, ki so ga dolžili, da je ciganu Raku ukradl 5 gold. in zahtevali denar nazaj. Mayer zbežal je v neko hišo in ko so hoteli za njim, ustrelil je Antona Raka, da je drugi dan umrl. L. 1879. oktobra meseca klatil se je okolu Rudolfovega, kjer ga je F. Osilnik spoznal in prijel, da bi ga peljal k sodnji. Mayer se je na videz udal, a ko sta prišla blizu sodnije, ustrelil je na 4 korake daleč na Osilnika, in utekel. Osilnika k sreči ni zadel. Meseca novembra 1883 prišla sta s ciganom Breščakom na Homci vkupe. Breščak reče Mayerju, da je morilec, na kar slednji ustrelil Breščaka v glavo in ga smrtno rani. Leta 1882 izvršil je Mayer mnogo tatvin na Selih in v gorenjem Kašlju in razne posestnike oškodoval za kacij 150 gld. Pri tem pomagala mu je njegova ljubica Mica Breščak, katero sodnja še išče.

— (Morski volk.) Zadnje dni so v Trstu prav blizu morskih toplic večkrat videli morskega volka, tri metre dolgega.

— (Nov planet.) V 18. dan t. m. je dr. Palisa z naše zvezdarne na Dunaji ugledal majhen planet trinajstega reda. To je že trinaštrideseti pot, da se je dru. Palisi posrečilo odkriti novo zvezdo. Doslej je bil profesor Peters v Ameriki, ki je bil ugledal največ planetov, namreč dvainštrideset in zato so mu bili Amerikanci prideli naslov „Leading discoverer“. Tak naslov pa odslej pristoji dru. Palisi, Avstrijcu.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 22. avgusta. Baron Tinti umrl. Konstanj 22. avgusta. Pri svečanosti, prirejenj avstrijsko-nemškemu „Alpenvereinu“ na čast bil je prisoten tudi veliki vojvoda badenski, ki je odgovarjajoč na govor načelnika napil avstrijskemu in nemškemu cesarju, katera v prijateljstvu tako trdno vkupe stojita, kakor Alpe, iz katerega prijateljstva naj mir vzraste za ves svet.

Odesa 22. avg. Hči tukajšnjega trgovca Kališnjaja hotela je včeraj umoriti žandarskega polkovnika Katanskega. Ustrelila je večkrat z revolverjem, a nobenkrat zadela. Zločinko so prijeli in zaprli.

London 22. avgusta. Poročilo Reuterjevo: Francoskega konzula so beduini v osrednji Arabiji umorili, ko se je vračal iz Ratuka v Nedjid.

Razne vesti.

* (Od mrtvih ustal.) V malej vasi Latte v okolici Nizze je pred nekoliko dnevi umrl, kakor so ljudje govorili, nek mož za kolero. Kmetiskih

ljudij se je polastil tolik strah, da so ne pričakovaje oglednika mrličev, brž, ko je duhovnik podelil zakrament umirajočemu, truplo v hitro skupaj zbito krsto položili in jo potem vrgli pri uhodu v cerkvišče v tamošnjo duplino, katera jim je prej služila za gnojno jamo. Čez štiri dni zapazi grobokop hodeč tod okrog po opravih čisto nazega moža, sedečega na krsti. To je bil oni živ pokopani mož, kateri je probudivši se iz premrlosti, imel še toliko moči, da je krsto utrl in iz nje prilezel. Neprijetna in strašna novica se je hitro zvedela po vasi in v drugič se je polastil strah babjevernih ljudij, da so hoteli zopet oživelega moža s kosami usmrtiti in nazaj vreči v isto jamo. Komaj se je posrečilo nekaterim pogumnim možem preprečiti strašno in ostudno hudobijo. V njegovo stanovanje prenešen je ubožček kmalu potem umrl, a ne za kolero, katere nikoli imel ni, ampak za to, ker je bil 4 dni v smradljivej duplini bolan in živ zakopan.

* (Dobro vaje in poučen.) Gospod (ustopivši v gostilno): Natakari! ni li tukaj krčma vseučilišnega društva „Alemanija“? — Natakari: „Da! ona posebna soba tam — le.“ — Gospod: „Jaz bi rad govoril z vseučiliščnikom Weissom. Je notri?“ — Natakari: „Bog obvaruj! gosp. Weiss je že od osme ure zjutraj pri učbi v šoli in bo prišel še le ob enaj uri popoldne semkaj k kosilu.“ — Gospod: „Škoda! jaz bi bil na potu skozi Dunaj prav rad govoril s svojim svakom“ — Natakari: „Tako! svak? Toraj niste vi gospod oče. Prosim le ustopite. Gospodje sedé ravno pri zajutreku.“

Poslano.

Izjava.

Jaz podpisani prekličem svoj podpis na znani „Izjavi“ v „Ljubljanskem listu“ ter v svoje opravičenje le toliko omenim, da sem podpisal, ne da bi vedel kaj (kakor večina drugih). Ker se z omenjeno „Izjavo“ v ničemer ne strinjam, proglasim svoj podpis ničevim.

Hrenovice 21. avgusta 1884.

Makso Lavrenčič,

(521)

trgovec in posestnik.

Zahvala.

Vsem častitim darovateljem, ki so pripomogli z mnogimi darovi v prid prostovoljni požarni brambi na Vrhniki prirejeni javni tomboli s čistim dohodkom 207 gld., kateri tudi vsem udeležnikom, zlasti slavnima požarnima brambama iz Logatca in Viča, izreka najiskrenejšo zahvalo

(522)

poveljstvo prost. požarne brambe na Vrhniki, dné 19. avgusta 1884.

Karol Majer l. r., načelnik.

Josip Prosen l. r., perovodja in blagajnik.

Javne dražbe.

26. avgusta: 3. eks. držb. pos. Josipa Kobeta iz Riglja, 2395 gld., v Novemestu. 3. eks. držb. pos. Janeza Drmelja iz Pečice, 2540 gld., v Trebnjem. 3. eks. držb. pos. Franca Kistnerja iz Gabrovice, 219 gld., v Žužemberku. 2. eks. držb. pos. Lorenca Čudna z Gorjuša, v Radovljici.

27. avgusta: 1. eks. držb. pos. Alojzija Dekleve iz Postojne, 9630 gld., v Postojni. 3. eks. držb. pos. Franca Penka iz Petelina, 2513 gld., v Postojni. 1. eks. držb. pos. Lorenca Petelina iz Stare vasi, 190 gld., v Mokronogu. 1. eks. držb. vinograda Lovra Povheta iz Planine, 11.00 gld., v Krškem. 1. eks. držb. pos. Katarine Krnc iz Radule, 95 gld., v Mokronogu. 2. eks. držb. pos. Franca Zajca iz Mirne peči, 240 gld., v Novemestu. 3. eks. držb. pos. Martina Cesarja s Kračnega vrha, v Metliki. 3. eks. držb. pos. Antona Schweigerja iz Bušnje vasi, v Metliki. 3. eks. držb. pos. Janeza Gregorčiča iz Gorenje vasi, v Novemestu. 1. eks. držb. pos. Janeza Staraščinca iz Krasnice, v Metliki. 2. eks. držb. pos. Ane Milkovič iz Železnikov, v Metliki.

28. avgusta: 1. eks. držb. pos. Lorenca Boržeta iz Pristave, 1044 gld., v Novemestu. 2. eks. držb. pos. Jurija Sinkovca iz Herinje vasi, 760 gld., v Novemestu. 3. eks. držb. pos. Jčžeta Kobeta iz Gorenje težke vode, v Novemestu. 1. eks. držb. pos. Bernarda Mervarja iz Velike Lipovice, 500 gld., v Trebnjem.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
21. avg.	7. zjutraj	735.50 mm.	+13.8°C	sl. zah.	megla.	0-80 mm.
	2. pop.	735.02 mm.	+22.6°C	sl. vzh.	obl.	
	9. zvečer	737.12 mm.	+16.4°C	brezv.	obl.	dežja.

Srednja temperatura +17.9°, za 0.6° pod normalom.

Tufci:
due 21. avgusta.
Pri Slov.: Schneider z Dunaja. — Riegl iz Prage. — Mastorich iz Trsta. — Melzer iz Reke. — Hunter iz Puja. — Škerbinec iz Postojne.
Pri Italij.: Duma iz Trsta. — Müller iz Grada. — Dr. Eliáš z Dunaja. — Urovič, Pralanti iz Trsta.
Pri avstrijskem cesarju: Starck L. iz Puja.

Prodaja hiš v Ljubljani.

Jaz prodam svoje lastne hiše št. 5 na Poljanskem trgu, št. 43, 45 in 47 na Poljanski cesti in hišo št. 2 poleg mestne klavnice in živinskega trga v Ljubljani. Hiše imajo vsa dvorišča, na dveh je nepreklicljiva pravica imeti gostilnico, v katere prihajajo kmetovalci in trgovci s svojimi vozovi in živino, za kar je potrebnih hlevov v ozbilnosti. Poleg tega je pri hiši pravica imeti javno tehtnico od sl. c. kr. deželne vlade nepreklicljivo dovoljena. Hiše imajo dohodka, brez gostilnic, 3018 gld. Kupno plačilo je jako ugodno in lahko, ker se plačuje v obrokih. Kupci izvedo natančneje pri podpisaneu.

Elija Predović,
Poljanski nasip št. 5.

(503—3)

Dunajska borza

dné 22 avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	80 gld.	80	kr.
Srebrna renta	81	55	
Zlata renta	103	70	
5% marena renta	95	70	
Akcije narodne banke	858		
Kreditne akcije	308	60	
London	121	60	
Srebro	—	—	
Napol.	9	65 1/2	
C. kr. cekini.	5	75	
Nemške marke	59	50	
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	124	75
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld.	169	25
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	103	55	
Ogrska zlata renta 6%	122	10	
" " papirna renta 5%	92	35	
" " štajerske zemljišč. odvez. oblig.	89	15	
Dunava reg. srečke 5%	105	—	
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	100 gld.	115	75
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	121	50	
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	108	20	
Kreditne srečke	105	50	
Rudolfove srečke	100 gld.	179	25
Akcije anglo-avstr. banke	10	19	
Tramway-društ. velj.	120	108	75
	170 gld. a. v.	213	25

20 sodarjev za Reko.

Plača 1 gold. 50 kr. na dan.

Oglasila v

(516—3)

Limarsko tovarno v Ljubljani.

Pri suhem vremenu trgana (ne tresena)

jabolka, hruške, slive, debele češplje, breskve, dalje finejše vrste fižol, mlad grah, sladko korenje, rajska jabelka, česen (porre), glive, šampinjane

kupuje vsak čas in v vsakej množini po primernej ceni in prosi pismene ponudbe

(508—4)

Die Central-Station

für Obst- und Gemüse-Verwaltung in Graz.

Prodaja hiše.

V Kamniku pri Ljubljani, v predmestju Štutna št. 35, na lepem kraju stoječa, pred petimi leti popravljena hiša, v najboljšem stanju, v jedno nadstropje, dobro zidana, pripravna za vsako podjetje, proda se s prizidanim poslopjem za stanovanja, dvoriščem in vrtno za zelenjavo, radi že štiriletna v bodoče pa stalne odsotnosti posestnika, po skrajno nizkej ceni 3100 gld., od katerih polovica ostane lahko na hiši, da se le obresti odrajujejo. S hišo je združeno uživanje meščanskega premoženja d. pr. mesta Kamnik. V prvem nadstropju so tri sobe, hram in kuhinja, v pritličji jedna velika soba, hram in kuhinja s tremi dvarnicami; pod hišo je klet.

Kaj več pove lastnik Fran Prešern v Radovljici.

(512—3)

Trakuljo

(ploščnato glisto) prežene

dr Bloch na Dunaji,

Praterstrasse 42, tudi pismeno. (90—14)

Mejnarodna linija.

Iz Trsta v Novi-Jork naravnost.

Veliki prvovrzdni parniki te linije vozijo redno v Novi-Jork in vsprejemajo blago in potnike po najnižjih cenah in z najboljšo postrežbo.

V NOVI-JORK. — Odhod iz TRSTA.

Parnik „Teutonia“, 3400 ton, v 1. dan septembra. „Germania“, 4200 „ — — — — —

Kajuta za potnike 200 gold. — Vmesni krov 60 gold.

Potniki naj se obrnejo na

J. TERKULE,

generalnega pasažnega agenta,

Via dell' Arsenale Nr. 13, Teatro Comunale, v Trstu.

Zaradi vožnje blaga obrne naj se na Fischer & Comperz, generalna agenta, v Reki.

(480—16)